

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การแบ่งแยกประเภทความผิดอาญาในแง่ของโทษสามารถแบ่งแยกความผิดต่างๆ ในประมวลกฎหมายอาญาได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ ความผิดอาญาทั่วไปและความผิดลหุโทษ ความผิดลหุโทษคือความผิดอาญาที่มีอัตราโทษเบาเมื่อเทียบกับความผิดอาญาทั่วไป คือ มีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ¹

ความผิดลหุโทษ คือความผิดที่มีคุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งประสงค์จะคุ้มครองประโยชน์ส่วนรวมของสาธารณะชน ให้ทุกคนอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข ดังนั้น ผู้กระทำความผิดลหุโทษจะอ้างว่าตนเองไม่มีเจตนาในการกระทำความผิดไม่ได้ คำกล่าวอ้างเช่นนี้เป็นคำกล่าวอ้างที่ฟังไม่ขึ้นในสายตาของกฎหมาย เพราะกฎหมายประสงค์จะลงโทษผู้กระทำความผิดทุกกรณีเมื่อผู้กระทำได้กระทำความผิดนั้นๆ จนสำเร็จและก่อให้เกิดความเสียหายต่อส่วนรวมขึ้น แม้ผู้กระทำจะไม่มีเจตนาที่จะกระทำหรือไม่มีความตั้งใจให้เกิดผลของการกระทำขึ้นก็ตาม² เหตุผลที่กฎหมายต้องการลงโทษการกระทำที่ปราศจากเจตนาเหล่านี้ก็เพื่อเป็นการสั่งสอนให้ผู้กระทำทราบว่า ตนจะต้องใช้ความระมัดระวังในการกระทำการใดๆ ให้มากขึ้น เพื่อจะได้ไม่ก่อความเสียหายแก่สังคมอีก ความผิดลหุโทษจึงเป็นความผิดเพราะมีกฎหมายห้าม (Mala prohibita) มิใช่ความผิดที่ขัดต่อศีลธรรมอันดี (Mala in se) แต่อย่างใด

หลักความรับผิดที่ไม่ต้องการเจตนาของผู้กระทำความผิดนี้เรียกว่า “หลักความรับผิดเด็ดขาด” (Strict Liability) ดังนั้น ตามหลักแล้ว การกระทำความผิดลหุโทษตั้งแต่มาตรา 367-398 แม้ผู้กระทำไม่มีเจตนาในการกระทำความผิด ผู้กระทำก็ต้องรับผิดชอบอยู่นั่นเอง³ แต่ผู้กระทำไม่ต้องรับโทษสำหรับการพยายามกระทำความผิดลหุโทษและการสนับสนุนการกระทำความผิดลหุโทษ⁴ แต่

¹ ประมวลกฎหมายอาญา, มาตรา 102.

² เว้นแต่จะมีเหตุที่สามารถอ้างได้ เช่น การกระทำความผิดของเด็ก การกระทำความผิดด้วยความจำเป็น เป็นต้น.

³ ประมวลกฎหมายอาญา, มาตรา 104 อันเป็นข้อยกเว้นของมาตรา 59 วรรคแรก.

⁴ ประมวลกฎหมายอาญา, มาตรา 105 และมาตรา 106.

ความรับผิดชอบสำหรับการกระทำความผิดหลายโทษก็ไม่ได้เป็นไปตามหลักความรับผิดชอบเด็ดขาดเสมอไป⁵ เพราะบทบัญญัติความผิดหลายโทษบางมาตราก็มีข้อความที่แสดงว่าผู้กระทำความผิดต้องมีเจตนาในการกระทำความผิดด้วย อันเป็นข้อยกเว้นของหลักความรับผิดชอบเด็ดขาด ดังนั้น การวินิจฉัยความรับผิดชอบสำหรับความผิดหลายโทษตามมาตรานั้นๆ จึงต้องพิจารณาถึงเจตนาของผู้กระทำความผิดด้วย เช่น คำว่า “ทำร้าย” ตามมาตรา 391 แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดต้องมีเจตนาในการกระทำความผิด เป็นต้น (นอกจากนี้ มาตรา 390 ความผิดฐานกระทำโดยประมาทโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นมาตราเดียวในภาค 3 หลายโทษที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้กระทำความผิดต้องรับผิดชอบสำหรับการกระทำโดยประมาทด้วย ซึ่งเป็นข้อยกเว้นของหลักความรับผิดชอบเด็ดขาดเช่นเดียวกัน)

ความผิดหลายโทษในระบบกฎหมายอาญาอังกฤษ เดิมเรียกว่า ความผิดชั้น Misdemeanor คือความผิดที่ไม่ร้ายแรงมากนัก ได้แก่ ความผิดอื่นๆ ที่ไม่ใช่ความผิดฐานกบฏ (Treason) หรือความผิดชั้น Felony แต่ในปัจจุบันความผิดหลายโทษเป็นความผิดที่สามารถจับกุมได้ก็ต่อเมื่อมีหมายจับหรือ non-arrestable offenses ประเภทหนึ่ง ซึ่ง Magistrates' Court เป็นศาลที่มีเขตอำนาจพิจารณาคดี ใช้วิธีการพิจารณาที่รวบรัด โจทก์ไม่จำเป็นต้องเขียนคำฟ้องยื่นต่อศาล ซึ่งกฎหมายอังกฤษเองก็มีปัญหาเรื่องความไม่ชัดเจนแน่นอนของบทบัญญัติความผิดหลายโทษว่าความผิดฐานใดใช้หลักความรับผิดชอบเด็ดขาดมาวินิจฉัยคดีหรือไม่เช่นเดียวกับประเทศไทย กล่าวคือ ความผิดหลายโทษในกฎหมายอังกฤษต้องการเจตนาของผู้กระทำความผิดหรือไม่ขึ้นอยู่กับการตีความของศาลว่าบทบัญญัตินั้นๆ แสดงออกถึงการใช้หลักความรับผิดชอบเด็ดขาดหรือไม่ หากไม่ใช่หลักความรับผิดชอบเด็ดขาด การกระทำความผิดหลายโทษก็จะถูกสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้กระทำความผิดต้องมีเจตนาในการกระทำความผิดด้วยเสมอ

ความผิดหลายโทษตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส เรียกว่า Contraventions เป็นความผิดเล็กน้อยและมีอัตราโทษเบาร่องลงมาจากความผิดมิชฌิมโทษ (Les délits) และความผิดอุกฤษฏ์โทษ (Les crimes) ตามลำดับ ซึ่งความผิดหลายโทษฝรั่งเศสจะอยู่ในเขตอำนาจของศาลตำรวจ (Tribunal de Police) การวินิจฉัยความผิดหลายโทษของประเทศฝรั่งเศสใช้หลักความรับผิดชอบเด็ดขาดแต่ก็มีข้อยกเว้นไม่ใช่หลักความรับผิดชอบเด็ดขาด หากเนื้อหาและองค์ประกอบของการกระทำความผิดนั้นชี้ว่าการกระทำความผิดต้องอาศัยเจตนาในการกระทำความผิดหรือผู้กระทำความผิดต้องรับผิดชอบในความผิดหลายโทษบางฐานหากว่าได้กระทำโดยประมาทเล็กน้อย

ความผิดหลายโทษตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยต้องได้รับการตีความว่าความผิดตามมาตราใดบ้างมีข้อความบทบัญญัติให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดต้องมีเจตนาในการกระทำความผิดอันเป็น

⁵ ข้อยกเว้นของมาตรา 104 (เป็นข้อยกเว้นของข้อยกเว้น ดังนั้น จึงใช้หลักความรับผิดชอบอาญาตามมาตรา 59 บรรณแรกดังเช่นหลักความรับผิดชอบสำหรับความผิดอาญาทั่วไป).

ข้อยกเว้นของหลักความรับผิดชอบนั้น ก่อให้เกิดปัญหาทั้งในชั้นการปรับใช้กฎหมายของศาล และในชั้นการเขียนตำราอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 3 ของนักกฎหมายซึ่งอธิบายต่างกันว่า มาตราใดบ้างต้องการเจตนาในการกระทำความผิดหรือไม่ ทำให้เห็นได้ว่า บทบัญญัติบางมาตราใน ภาค 3 ลหุโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยขัดต่อหลักไม่มีความผิด ไม่มีโทษ โดยไม่มีกฎหมาย (nullum crimen, nulla poena, sine lege หรือ no crime no punishment without law) เพราะบทบัญญัติเหล่านั้นขาดความชัดเจนแน่นอน เพื่อขจัดปัญหาดังกล่าว จึงต้องมีการศึกษาเพื่อ แบ่งแยกว่า มาตราใดบ้างในภาค 3 ลหุโทษสมควรกำหนดให้เป็นความผิดอาญาหรือเป็น อาชญากรรมที่ใช้หลักความรับผิดชอบทางอาญาทั่วไปมาวินิจฉัยคดี ซึ่งต้องพิจารณาองค์ประกอบ ภายในคือเจตนาของผู้กระทำด้วยตามมาตรา 59 วรรคแรก และมาตราใดบ้างที่ไม่เป็นอาชญากรรม เป็นความผิดลหุโทษอย่างแท้จริงซึ่งต้องใช้หลักความรับผิดชอบตามาวินิจฉัยคดี

ลักษณะของการกระทำที่สมควรกำหนดให้เป็นความผิดอาญาหรือเป็นอาชญากรรม คือ การกระทำที่ผู้กระทำได้กระทำด้วยจิตใจที่ชั่วร้าย เป็นการกระทำที่มีข้อนำดำเนินในทางศีลธรรม อย่างรุนแรง มีความรุนแรงหรือก้าวร้าว เป็นอันตรายต่อผู้อื่นหรือต่อสังคม สังคมหรือคนในสังคมมี ปฏิกริยาตอบสนองหรือหวาดกลัวต่อการกระทำนั้น และไม่มีมาตรการควบคุมอย่างอื่นที่เหมาะสม สำหรับการกระทำนั้นแล้วนอกจากการใช้กฎหมายอาญา ประกอบกับบทบัญญัติมีความบัญญัติให้ เห็นเป็นอย่างอื่นว่าการกระทำความผิดนั้น ผู้กระทำต้องมีเจตนาในการกระทำความผิดด้วยความผิดนั้นก็เป็นความผิดซึ่งควรจะต้องใช้หลักความรับผิดชอบทางอาญาทั่วไปมาวินิจฉัยคดี ในทาง ตรงกันข้ามการกระทำใดที่ไม่มีปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งหรือหลายปัจจัยข้างต้นเข้ามาเกี่ยวข้องก็ไม่ สมควรที่จะกำหนดให้เป็นความผิดอาญาหรือเป็นอาชญากรรม ดังนั้น ลักษณะของความผิดลหุโทษ คือ การกระทำไม่ได้กระทำลงด้วยจิตใจที่ชั่วร้าย การกระทำไม่มีข้อนำดำเนินทางศีลธรรม ไม่มี ความรุนแรงก้าวร้าวหรือเป็นอันตรายต่อผู้อื่นหรือคนในสังคมมากนัก สังคมหรือคนในสังคมไม่มี ปฏิกริยาตอบสนองหรือความหวาดกลัวต่อการกระทำนั้น และไม่มีมาตรการควบคุมอย่างอื่นที่ เหมาะสมสำหรับการกระทำนั้นแล้วนอกจากการใช้กฎหมายอาญา ซึ่งต้องใช้หลักความรับผิดชอบ เต็มตามาวินิจฉัยคดี

เมื่อแบ่งแยกได้แล้วว่าความผิดฐานใดเป็นความผิดที่เป็นอาชญากรรมที่แท้จริง ความผิดฐานใดเป็นความผิดลหุโทษ และความผิดฐานใดซึ่งผู้กระทำจะต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดย ประมาท ก็สมควรที่จะต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมาย เพื่อขจัดปัญหาความไม่ ชัดเจนแน่นอนของกฎหมายต่อไป

ผลของการวิเคราะห์และแบ่งแยกสามารถสรุปได้ ดังนี้

1) ผู้เขียนได้เสนอให้แยกความผิดฐานแกล้งทำใจของ โสโครกเป็นที่เดือดร้อนรำคาญ ออกจากมาตรา 389 โดยเพิ่มเติมความผิดฐานดังกล่าวเป็นมาตรา 389/1 ดังนั้น บทบัญญัติในภาค 3 หลัโทษจะมีทั้งหมด 33 มาตรา

2) ความผิดหลัโทษทั้งหมด 33 มาตราแบ่งแยกตามเจตนาของผู้กระทำความผิดได้ ดังนี้

(1) บทบัญญัติที่ต้องการเจตนาในการกระทำความผิด 17 มาตรา ได้แก่

1) มาตรา 367 ความผิดฐานไม่ยอมบอกชื่อหรือที่อยู่แก่เจ้าพนักงาน และความผิดฐานแกล้งบอกชื่อหรือที่อยู่เท็จแก่เจ้าพนักงาน

2) มาตรา 368 ความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงาน และความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานซึ่งสั่งให้ช่วยทำกิจการในหน้าที่ของเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายกำหนดให้สั่งให้ช่วยได้

3) มาตรา 371 ความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ และความผิดฐานพาอาวุธไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่น

4) มาตรา 374 ความผิดฐานไม่ช่วยเหลือผู้ที่ตกอยู่ในภยันตรายแห่งชีวิต

5) มาตรา 376 ความผิดฐานยิงปืนโดยใช่เหตุในชุมนุม

6) มาตรา 379 ความผิดฐานชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้

7) มาตรา 381 ความผิดฐานกระทำการอันเป็นการทารุณต่อสัตว์

8) มาตรา 383 ความผิดฐานไม่ช่วยระงับเพลิงไหม้หรือสาธารณภัยอื่น

9) มาตรา 384 ความผิดฐานปล่อยข่าวลือให้ประชาชนตื่นตกใจ

10) มาตรา 388 ความผิดฐานทำการอันควรขายหน้าต่อธารกำนัล

11) มาตรา 389/1 ความผิดฐานแกล้งทำใจของ โสโครกเป็นที่เดือดร้อนรำคาญ

12) มาตรา 391 ความผิดฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่น

13) มาตรา 392 ความผิดฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่
เชิญ

14) มาตรา 393 ความผิดฐานคูหมีนผู้อื่น

15) มาตรา 394 ความผิดฐานไล่ต้อนสัตว์เข้าในสวน ไร่ หรือนาของผู้อื่น

16) มาตรา 397 ความผิดฐานกระทำการอันเป็นการรังแกหรือข่มเหงผู้อื่นในที่
สาธารณสถานหรือต่อหน้าธารกำนัล และความผิดฐานกระทำให้ผู้อื่นได้รับความอับอายหรือ
เดือดร้อนรำคาญในที่สาธารณสถานหรือต่อหน้าธารกำนัล

17) มาตรา 398 ความผิดฐานกระทำการอันเป็นการทารุณต่อเด็ก คนเจ็บป่วย หรือคนชรา

(2) บทบัญญัติไม่ต้องการเจตนาในการกระทำผิดหรือเป็นหลักความรับผิดชอบ 12 มาตรา ได้แก่

- 1) มาตรา 369 ความผิดฐานทำให้ประกาศโฆษณาของเจ้าพนักงานเสียหาย
- 2) มาตรา 370 ความผิดฐานรบกวนผู้อื่นด้วยเสียงโดยไม่มีเหตุอันสมควร
- 3) มาตรา 372 ความผิดฐานทะเลาะกันอย่างอื้ออึงในทางสาธารณะหรือ สาธารณสถาน และความผิดฐานทำให้เสียความสงบเรียบร้อยในที่สาธารณะ
- 4) มาตรา 375 ความผิดฐานทำให้รางระบายน้ำเกิดขัดข้อง
- 5) มาตรา 378 ความผิดฐานเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นในที่สาธารณะ
- 6) มาตรา 380 ความผิดฐานทำให้เกิดปฏิญญ์แก่น้ำ
- 7) มาตรา 382 ความผิดฐานใช้สัตว์ทำงานจนเกินสมควร
- 8) มาตรา 385 ความผิดฐานวางหรือทอดทิ้งสิ่งของกีดขวางทางสาธารณะ
- 9) มาตรา 386 ความผิดฐานขุดหลุมหรือราง หรือปลูกปักหรือวางสิ่งของ เกะกะในทางสาธารณะ และความผิดฐานละเลยไม่แสดงสัญญาณเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ
- 10) มาตรา 387 ความผิดฐานแขวน ติดตั้ง หรือวางสิ่งใดโดยประการที่น่าจะ ตกหรือพังลง
- 11) มาตรา 389 ความผิดฐานทำให้ของแข็งตก และความผิดฐานทำให้ของ โสโครกเปราะเปื้อน

12) มาตรา 396 ความผิดฐานทิ้งซากสัตว์ในหรือริมทางสาธารณะ

(3) บทบัญญัติที่ต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดยประมาท 4 มาตรา ได้แก่

- 1) มาตรา 373 ความผิดฐานปล่อยปละละเลยให้บุคคลวิกลจริตออกเที่ยวไป โดยลำพัง
- 2) มาตรา 377 ความผิดฐานปล่อยปละละเลยให้สัตว์ดุหรือสัตว์ร้ายเที่ยวไป โดยลำพัง
- 3) มาตรา 390 ความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตราย แก่กายหรือจิตใจ
- 4) มาตรา 395 ความผิดฐานปล่อยปละละเลยให้สัตว์เข้าในสวน ไร่ หรือนา ของผู้อื่น

เมื่อวิเคราะห์แบ่งแยกได้ดังนี้แล้ว ก็สมควรที่จะต้องมีการแก้ไข เพิ่มเติม หรือย้ายตำแหน่งบทบัญญัติของกฎหมายเพื่อความเหมาะสมต่อไป

5.2 ข้อเสนอแนะ

เพื่อแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นและเพื่อความสมบูรณ์ของบทบัญญัติที่เกี่ยวกับความผิดหลูโทษ ผู้เขียนจึงขอเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ คือ

1) บัญญัติความผิดฐานแกล้งทำของโสโครกเป็นที่เดือดร้อนรำคาญเพิ่มเติมขึ้นใหม่เป็นมาตรา 389/1 มีข้อความว่า “ผู้ใดแกล้งทำของโสโครกเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่ตัวบุคคลหรือทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

2) ยกเลิกความผิดหลูโทษที่ต้องการเจตนาของผู้กระทำความผิดทั้งหมด 17 มาตราให้เป็นความผิดอาญาทั่วไปในภาค 2 ความผิดของประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งใช้หลักความรับผิดชอบอาญาทั่วไปที่ต้องพิจารณาถึงเจตนาของผู้กระทำความผิดในการวินิจฉัยคดีด้วย โดยการ

(1) นำเอาความผิดมาตรา 367 ความผิดฐานไม่ยอมบอกชื่อหรือที่อยู่แก่เจ้าพนักงาน และความผิดฐานแกล้งบอกชื่อหรือที่อยู่เท็จแก่เจ้าพนักงาน มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 2 ความผิดเกี่ยวกับการปกครอง หมวด 1 ความผิดต่อเจ้าพนักงาน

(2) นำเอาความผิดมาตรา 368 ความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงาน และความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานซึ่งสั่งให้ช่วยทำกิจการในหน้าที่ของเจ้าพนักงาน ซึ่งกฎหมายกำหนดให้สั่งให้ช่วยได้ มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 2 ความผิดเกี่ยวกับการปกครอง หมวด 1 ความผิดต่อเจ้าพนักงาน

(3) นำเอาความผิดมาตรา 371 ความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ และความผิดฐานพาอาวุธไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่น มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

(4) นำเอาความผิดมาตรา 374 ความผิดฐานไม่ช่วยเหลือผู้ที่ตกอยู่ในอันตรายแห่งชีวิต มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย หมวด 1 ความผิดต่อชีวิต

(5) นำเอาความผิดมาตรา 376 ความผิดฐานยิงปืนโดยใช่เหตุในชุมชน มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

(6) นำเอาความผิดมาตรา 379 ความผิดฐานชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้ มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

(7) นำเอาความผิดมาตรา 381 ความผิดฐานกระทำการอันเป็นการทารุณต่อสัตว์ มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 12 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หมวด 7 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์

(8) นำเอาความผิดมาตรา 383 ความผิดฐานไม่ช่วยระงับเพลิงไหม้หรือสาธารณภัยอื่น มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

(9) นำเอาความผิดมาตรา 384 ความผิดฐานปล่อยข่าวลือให้ประชาชนตื่นตกใจ มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

(10) นำเอาความผิดมาตรา 388 ความผิดฐานทำการอันควรขายหน้าต่อธารกำนัล มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ

(11) นำเอาความผิดมาตรา 389/1 ความผิดฐานแก่งทำให้ของโสโครกเป็นที่เดือดร้อนรำคาญ มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

(12) นำเอาความผิดมาตรา 391 ความผิดฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่น มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย หมวด 1 ความผิดต่อร่างกาย

(13) นำเอาความผิดมาตรา 392 ความผิดฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจโดยการขู่เข็ญ มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

(14) นำเอาความผิดมาตรา 393 ความผิดฐานดูหมิ่นผู้อื่น มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 11 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง หมวด 3 ความผิดฐานหมิ่นประมาท

(15) นำเอาความผิดมาตรา 394 ความผิดฐานไล่ต้อนสัตว์เข้าในสวน ไร่ หรือนาของผู้อื่น มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 12 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หมวด 7 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์

(16) นำเอาความผิดมาตรา 397 ความผิดฐานกระทำการอันเป็นการรังแกหรือข่มเหงผู้อื่นในที่สาธารณะหรือต่อหน้าธารกำนัล และความผิดฐานกระทำให้ผู้อื่นได้รับความอับอายหรือเดือดร้อนรำคาญในที่สาธารณะหรือต่อหน้าธารกำนัล มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

(17) นำเอาความผิดมาตรา 398 ความผิดฐานกระทำการอันเป็นการทารุณต่อเด็ก คนเจ็บป่วยหรือคนชรา มาบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย หมวด 1 ความผิดต่อร่างกาย

3) แก้ไขบทบัญญัติซึ่งเดิมใช้หลักความรับผิดชอบให้เป็นความผิดซึ่งต้องรับผิดชอบได้กระทำโดยประมาท 3 มาตรา ได้แก่

(1) มาตรา 373 ความผิดฐานปล่อยปละละเลยให้บุคคลวิกลจริตออกไปโดยลำพัง

(2) มาตรา 377 ความผิดฐานปล่อยปละละเลยให้สัตว์คู่หรือสัตว์ร้ายเที่ยวไปโดยลำพัง

(3) มาตรา 395 ความผิดฐานปล่อยปละละเลยให้สัตว์เข้าในสวน ไร่ หรือนาของผู้อื่น

เมื่อรวมกับความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามมาตรา 390 ที่มีอยู่เดิม ความผิดที่ต้องรับผิดชอบก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยประมาทที่อยู่ในภาค 3 หลุโทษจะมีทั้งหมดรวม 4 มาตรา

4) แก้ไขอัตราโทษปรับสำหรับความผิดหลุโทษ ตามร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (กำหนดบทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงาน” ความผิดเกี่ยวกับศพ ความผิดเกี่ยวกับการคุกคาม และแก้ไขอัตราโทษปรับสำหรับความผิดหลุโทษ) มาตรา 4 มาตรา 6 มาตรา 7 และมาตรา 9 เพื่อกำหนดอัตราโทษปรับให้สูงขึ้นเป็นสิบเท่าจากอัตราเดิม ให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป